

פרק רביעי

שלשים עד שנמצא מדליק בליל שמיני שמונים נרות :
 ג מנהג פשוט בכל ערינו בספרד שיהיו כל אנשי הבית
 ממדליקין נר אחד בלילה הראשון ומוסיפין והולכין נר
 בכל לילה עד שנמצא מדליק בליל שמיני שמנה נרות
 בין שהיו אנשי הבית מרובים בין שהיה אדם אחד :
 ד ינר שיש לו שתי פיות עולה לשני בני אדם . מלא
 קערה שמן והקיפה פתילות . אם כפה עליה כלי כל
 פתילה ופתילה נחשבת כנר אחד . לא כפה עליה כלי
 נעשית כמדורה ואפילו כנר אחד אינה נחשבת : ה יאין
 ממדליקין נרות חנוכה קודם שתשקע החמה אלא עם
 שקיעתה לא מאחרין ולא מקדימין . שכח או הזיד ולא

א. עור סי' תרע"ג שם : ב. עור סי' תרע"ג שם : ג. עור וסמ"ג שם : ד. עי' בטור שם : ה. עור סי' תרע"ג : ו. עור שם :

פ"ד ג מנהג משום ככל עריו כספרד שהיו כל אשתי הבית מדליקין נר אחד בכל לילה. והל"ה לדעת רבינו ז"ל שמפרש שמהדרין מן המהדרין עושין מה שמהדרין עושין ואל"כ הך מנהג כמאן דמהדרין מדליקין נרות כמנין אשתי הבית בכל לילה וליילה בלי הוספה ואל"כ אכן מדליקין נר אחד בלילה הראשון ואח"כ הולכים ומוסיפין עלה אחת כוונתו ומההדרין מן המהדרין נמי לא אחיזי ואי מדליג לא צעיק אלא אחד בלילה הראשון וכן בכל לילה וליילה בלי הוספה כלל והל"כ מנהג דידן לפי דעת רבינו ז"ל לכאורה נראה מנהג בטעות בשלמא לפירוש המפרשים דמפרשין דמהדרין מן המהדרין אין מדליקין אלא נר אחד בלילה הראשונה והולכים ומוסיפין יחא. וי"ל דמ"מ לא הוי מנהג בטעות כיון דעבדין כדון ואל"כ דמדיא לא צעי הוספה אכן נראה לנו למיעבד האי קשרה ולעשות ההוספה ככה"ל:

[6] לשון מכתב סופרים בכ"ה בכסלו מדליקין גר חנוכה ואסור להדליק בנר ישן ואם אין לו אלא ישן מלבנו באור יפה יפה ומותר ואין מגביהו ממקומו עד שיכבה ממנו. והנה הקל"ד יסר ג"כ בקרובין של חנוכה המתחלת אעריף כל שמנה ציור מהלהדליק בנר ישן, וכן מהר"ם נהג איסור בנר ישן, ע"כ; [נ] ורמיניה מצוה משתשקע החמה עד שכתלה נר מן השוק מאי לאו דאי כבתה זקוק לה לא דאי לא אזלה מדליק החמה גמי לשעורא. והנה פסק כשני הלשונות נר כתב רמב"ה שמצא בשם ר"ח רבנני אולינן לקולא בשיעורא ובדלא אדליק דבשל סופרים הלך אחר המיקל אבל ר"י אומר שנהגו העם כלשון ראשון. אמנם כיון שאין אנו מדליקין אלא בכתים מכפנים ואין כאן פרסום נס כ"א לבני הבית אי"כ כל זמן שאין בני הבית יושנים צריך פרסום נס אפילו עד עמוד השחר ע"כ. כתבו התוס' אהא דאמר בשילהי במה מדליקין ושוחא דברכי צלותא דע קטן מכאן היה נהוג רבינו שמשון שאין חשוב הדלקת נר בקדוש שבת לראיאתו בלבד אחריו ואע"פ שמבדיל בו שאין חשוב שבת אלא אי"כ התפלל ערבית וקדוש השבת שהרי אחר הדלקת נר היו צולין דגים ומדביקין פת ודלא כדברי הג' שפסק שאסור להדליק נר של חנוכה אחר נר של שבת אלא בתפלה תליא מילתא בראיתא פ' תפלת השחר רבי צלי של שבת בע"ש ונכנס למרחץ וכו' עכ"ל התוס'.

ואמנם רבי מצריך והנהיג להתנות קודם שידליק שאין מקבל שבת עד שיסיר מידו הנר מהדליק בו או עד תפלת ערבית דאל"כ שמא באיסור הוא ממלמלי אחר שבידו להדליק בו של שבת וכן נראה לבעל ס"ה והביא ראיה מרחיניא בתוספתא לסוף גמרא מלקרות

תשמיש של קדושה שרי ולא נהירא לרא"ש ז"ל: [ח] כרב ירמיה מדפתי ולא כרב אחאא בריה דרבא וכן פסק הספר והילכתא משמאל. ופתח דאין לו מוזהר מניחו בימין שהרי לא פסק הספר בשמאל אלא מפני הטעם שבעבוד הא היכא דליכא האי טעמא הויא ימין עריפא לכבוד המצות, כן פירש רבינו שמחה וכן מצינו בש"ר אפרים וכן בראב"ה, ע"כ: [ט] תוס' ר"י שהלכת כרבא דאמר נר הנובה מצוה לנהיגה בתוך עשרה אע"פ שהספר דוחה ראייתו אכן אדחוייה לא סמכינן מאחר שלא מצינו שחזר רבא וכן פר"ח. ולראב"ה נראה שכיון שנדחה הדקדוק אין קפידא בהכי וכן נראה דעת רבינו המובהר שלא הוזכרו כן ר"י אלפס, ע"כ: [י] ואש ודאי מדלקת דאמר ריב"ל נשים חייבות בנר הנובה וכו', ע"כ: [יא] טור שם ז"ל כשהו שיעקר המצוה בשעה ההלכת צריך שיהא בנר שיעור שמו ואח"כ ידליק אבל לא ידליק ויהיו שמו אחר, ע"כ: [כ] תוס' צריך

פרק א יבאר לשובות ממלאכה ביום השביעי. דבר שליו מחמין נו
והמקלקלין פטורין. מלאכה שליו לריבה לגופה. ודין מלאכה שעשאוה שנים :
פ"ב יבאר שדווחין את השבת מפני הסכנה. היולד אם הוא בסכנה נפשו.
ואם פסחיון פיקוח נפש בשבת. המהלך במדבר ולא ידע מהו שם שבת. עכו"ם
שזרו על עירובם יטאלי. ודין פסיה המקדשות בים. ואם מהרעיון על הדבר בשבת :